

LO PEDRÍS

22

VILAPLANA
Desembre 2005

BUTLLETÍ TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

www.lopedris.com

El Costumari Català (J. Amades) quan parla dels Reis d'Orient diu "... a la Pobla de Lillet i poblacions de la rodalia, la mainada, la tarda de la vigília sortia al carrer a rebre els Reis amb gran soroll. Cada un portava una esquella com més grossa millor i entre tots feien un conjunt d'allò més sorollós."

Talment sembla que hagin vist els nostres fills corrent pel carrer major, la plaça o la Riba cridant i arrossegant els rastres. Però no es això, la tradició es desplaça pel temps fins arribar a nosaltres i ens fa endinsar en el món de la canalla i tornar a ser menuts mentre esperem la nit..., allí on la il·lusió i els somriures dels més petits es confonen amb la incertesa de saber què hi haurà en aquelles caixes que porten ses Majestats dins les carrosses decorades amb motius nadalencs.

Els reis d'Orient van recorrent els carrers del nostre poble oferint tot allò que els menuts tenen i són capaços de transmetre: l'innocència, la mirada d'esperança, l'entusiasme del demà.

Des d'aquí, doncs, donar les gràcies a tots aquells que amb el seu esforç i constància fan possible una nit tan màgica i que són capaços de despertar els sentiments de felicitat en els infants, aquelles sensacions que els adults ja hem perdut. Procurem no tirar sorra damunt la feina ben feta i alegrem-nos de poder seguir tenint una festa tan arrelada a la tradició del nostre poble.

BONES FESTES A TOTS!

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedris
NIF: G-43640267

Coordinació:
Rosa M. Boqué
Montse Ferré
J.M. Garcia
Abel Guardiola
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:
Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Oscar Aymami

Prensa on-line:
Raquel Virgili

Disseny:
Maria Casanova

Portada:
Júlia Pàmies Besora

Preimpressió:
Serveis Integrals de Preimpressió sl

DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars
Preu: 2,50 euros.

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

sumari

- Editorial, 2
- Entrevista, 3
- Qüestionari, 5
- Opinió, 6
- Activitats, 6
- Tradicions, 7
- Natura, 8
- Fototeca, 9
- Les cròniques endiablades del Pep Pelat (III), 10
- Medicina, 11
- Notícies, 12
- Cuina, 13
- Conte, No tothom viu igual, 14
- Notícies, 15
- La creu de Noguers, 17
- La fresca, 18 i 19
- Música, 20
- Activitats, 21
- Article, 22
- Activitats, 23
- Opinió, 24
- Article, 25
- Article, 26
- Passatemps, 27

Visiteu la nostra pàgina web: **www.lopedris.com**

LA FEINA DEL REDACTOR AMATEUR

Estem segurs que més enllà de l'equip de redacció, dels correctors o dels col·laboradors esporàdics de la revista (i esperem que, també, de molts lectors!) qualsevol pot arribar a tenir una mínima percepció de la dificultat que representa una feina feta sense cap altre ànim que no sigui el desig d'assolir un mínim de qualitat, l'afany per arribar a tot el poble i en la que hi pugui participar tothom que ho desitgi. Més enllà dels errors (segurs) que l'equip de redacció de Lo Pedris pugui haver comès en qualsevol dels vint-i-un números publicats, creiem que cal fer honor a la tasca d'aficionat (no mancada intencionadament de rigor) i trencar una llança en el seu favor. Però el cert és que falten vocacions, hi ha molta feina, poques mans i poca disponibilitat (de temps) per fer-la!

Si volem una revista de qualitat, cal ser rigorosos, és cert, però cal ajudar una mica aquell grup d'eixelebrats d'una altra manera, a més de recordar-los (només) els errors que cometen. Cal, de tant en tant, donar-los un copet a l'espatlla! Tirar-los alguna floreta. Ajudar-los a suportar el pes de la responsabilitat de que tot surti a la perfecció!

Si mai goseu aturar-vos un moment a pensar en la quantitat de temps, els maldecaps o fins i tot els diners que estem invertint en la revista, de ben segur que arribareu a pensar una miqueta més en lo difícil que arriba a ser fer Lo nostro Pedris!

De totes maneres, La Redacció no es cansarà mai d'agrair a tothom l'evidència que propicia la realitat que és la mateixa revista. A tots, moltes gràcies!

LA REDACCIÓ

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I
PENSIONISTES DE VILAPLANA

C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

ENTREVISTA AMB: PERE LLAURADÓ I LLAURADÓ (1916)

«Néixer aquí o allà és casual. Per comptes de dir el lloc de naixement, hauríem de dir que som fills de la mare i del pare»

Amb quasi bé 90 anys a l'esquena, i amb un ampli recordatori de vivències, històries, poemes i facècies de tota mena, en Pere Llauradó Llauradó (més conegut per Pere Bodro) ens va obrir la porta dels seus records per fer-nos-en un petit tast. Amb aquella mena de saviesa popular que atorguen la plenitud dels anys viscuts, ja sigui lluitant a la guerra, pres o evadit en camps de concentració, llaurant i conreant la terra, caçant, buscant tòfones o simplement conversant en les tertúlies dels bars... la veu d'en Pere evoca, recita i transita, com si fos un antic joglar medieval, pels camins de la seva memòria, que avui cristal·litza en lletra impresa, a través de la present entrevista.

Pere, per començar el primer tast perquè no ens explica aquella misteriosa història que de vegades li hem sentit narrar al bar del Casal sobre uns àngels d'or que hi havia al monestir de Montserrat?

Quan encara vivia la Pilar, la meva dona i la mare dels nostres dos fills Fernando i Ricard, teníem el costum de fer una visita de tant en tant al monestir de Montserrat. Al seu interior hi havia dos preciosos àngels d'or que custodiaven la verge. Van traslladar la Mare de Déu de lloc i els àngels com per art de màgia van desaparèixer. Aquests havien estat esculpits per un escultor de Barcelona, que tenia el mateix cognom que jo, és a dir, Llauradó. Aquesta coincidència no és fruit de la casualitat, sinó que és conseqüència de que els pares de l'escultor provenien de Maspujols i ell i el meu pare eren cosins. A més, per si fos poc, un dels fills de l'escultor va posar de model per realitzar les figures dels àngels d'or.

saber donar resposta. Fins i tot ho vaig preguntar a l'abat i tampoc em va saber dir què se n'havia fet dels àngels. Amb l'església, hem topat, vaig pensar. Definitivament havien desaparegut, sense deixar cap rastre i sense que ningú mai m'ho hagi pogut aclarir. No ho trobeu molt estrany?

I tant que sí.

Jo perquè quedi constància i record d'aquest misteriós i dissortat fet, que fins

avui en dia encara em te amoïnat, vaig compondre ja fa temps un petit poema que encara recordo bé de memòria i que us passo a recitar. Escriviu, escriviu:

*Verge de Montserrat vós
que féu tants miracles,
Féu que tornin els àngels
que us aguantaven el manto.*

*La porta oberta es van deixar
I els àngels van volar.
Però si que hi ha qui sap
on van anar a parar.*

*Aquests àngels es van fer
de la gent de bon cor
que van donar les joies
i objectes d'or.*

*Si això és la patrona de Catalunya,
la Verge de Montserrat,
mireu-s'ho com vulgueu que,
per mi això ja està acabat.*

Després d'això que ens ha explicat hi ha tornat més al monestir de Montserrat?

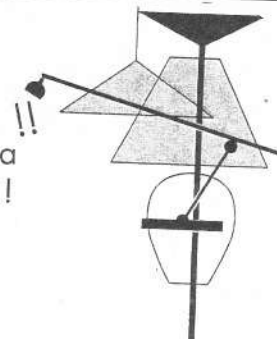
Sí, sí. Encara em ve present, quan bona part del poble de Vilaplana, entre els que jo m'hi trobava, a mitjans o finals dels anys 70, vam anar amb autocar a portar la bandera catalana a Montserrat, després que l'antic ajuntament franquista prohibís d'onejar-la al balcó del nostre ajuntament. Per cert, encara deu ser allà no? Crec que seria

LAMPARAS
Lumen
IL·LUMINACIÓ

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantal·les a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

interessant que algú la pogués tornar a portar al poble, ja que forma part de la nostra història.

Us sentiu molt identificat amb el poble de Vilaplana, encara que pel que sabem no vau néixer aquí?

Jo em sento molt d'aquí ja que hi porto tota una vida. Aquí va ser on em vaig casar i formar una família, encara que vaig néixer a Maspujols i sóc fill de la Rosa Llauredó Aymamí i el Pere Llauredó Gebellí. Erem tres germans i una germana. De totes formes, penso que néixer aquí o allà és casual. Per comptes de dir el lloc de naixement, hauriem de dir que som fills de la mare i del pare. En quant als primers records de Vilaplana, em venen quan pujava per la Festa Major i anava al concert, al ball, a veure els artistes. Cada dia es feien coses i a tot arreu estava ple. Amb un duro anaves a la Festa Major i t'ho passaves d'allò més bé.

En quin any doncs, vau venir a viure a Vilaplana?

Vaig conèixer la Pilar Pellicé Mariné a l'Aleixar, ella portava dol de sa mare, vam festejar tres anys i després ens vam casar. Al 1949, quan tenia 33 anys vaig pujar a viure a Vilaplana, quan ja feia deu anys que s'havia acabat la guerra civil.

Quins records en té d'aquella guerra fratricida?

Jo vaig lluitar amb el bàndol republicà i recordo, per exemple, que vaig ser vint-i-un mesos a la trinxera del Jarama. Sóc de la quinta del 37 i m'hi van fer anar per la quinta. Tenia 19 anys. Després de la guerra vaig passar per camps de concentració i després vaig fer el servei militar. Em van llicenciar quan tenia 27 anys. En total vaig estar 7 anys. De Pamplona em van portar a Roncesvalles durant la II Guerra Mundial. I després cap a San Sebastián.

En quins camps de concentració vau estar pres?

Vaig estar a Toledo i a Aranjuez al quarter de cavalleria, hi vaig ser pocs dies perquè em vaig escapar i al cap d'una hora ja m'havien agafat i cap a Toledo detingut pels nacionals, a San Bernardo. En aquest camp també hi havia el Cisco Ramones, el pare del Joan Maria que regenta el restaurant de ca la

Peirona, i que em va veure però no em va reconèixer. Allí passàvem amb aigua i al ras. Vaig caure malalt a Toledo, em van portar a l'hospital. Allí veies morts cada moment. No sé ni quina malaltia vaig tenir, perquè llavors no hi havia mitjans, ni medecines, ni res de res. De l'hospital em van portar a Pinto que està a prop de Madrid. Recordeu la dita castellana De Pinto a Valdemoro. Després a Madrid, la capital, a Alcalá de Henares, etc... En fi que no sé ben bé on em van portar perquè de tant de rodar i de rodar quasi bé vaig perdre l'oremus.

Tenia relació amb la seva família, mentre van durar aquells durs i llargs set anys de milícia, de guerra i de presons en camps de concentració?

Sí i no. A casa rebien les meves cartes però jo mai vaig rebre les seves respostes.

Vau conèixer el germà de la seva esposa Pilar que es va exiliar a França per culpa de la guerra?

Sí, i tant. El Sebastià Pellicé que va haver de marxar a França, tirant endarrera amb l'avenç dels nacionals. També se que va estar com jo en camps de concentració. Però així com jo vaig estar per la Espanya franquista, ell va estar pres per l'Alemanya nazi. Actualment, al poble ens ha visitat la seva esposa. El seu fill el Pascal com ja sabeu porta el Casal amb la seva dona i un altre família del poble.

Bé deixem aquest conflictiu període de la

seva vida i passem a temes més quotidians, com de què ha treballat, quins records té de llavors i quines aficions té o ha tingut?

Treballava de pagès i la nevada de l'any 1944 em va agafar a la Mussara i m'hi vaig haver d'estar molts dies. L'Anton de ca l'Agustench, el Cassoles, el seu fill i jo vam estar set quarts de la Mussara al Mas de l'Abelló. Jo portava un carro amb menjar pels animals i el vam tancar a l'església. Al cap de vuit o nou dies vaig anar a buscar la mula. La neu arribava a la finestra de les cases.

També tenia fama de ser un bon buscador de tòfones?

Hi vaig anar bastants anys. Has de tenir un bon gos. Tu el portes allà on se'n fan i ell té les marca. Jo llavors les venia a Vic els dissabtes i a Centelles els diumenges.

De trufes cada any n'hi ha menys perquè es tira més amoníac i més productes químics que malmeten la terra. A més, també plou menys.

Les trufes es fan als roures, als castanyers, als avellaners i a les alzines.

Era aficionat a la caça?

Anava al conill i també era de la colla del jabalí. Ara estic donat de baixa de tot arreu.

I al futbol que hi jugava?

Jugava a Maspujols. Aquí ni ho he anat a veure mai. M'agradava però me'l van fer avorrir. Una vegada la policia em va detenir al futbol i vaig estar dues hores retingut a Pamplona. Allà jo hi feia la mili. No podies parlar en català.

També anava a Reus amb bicicleta per veure'l però me'n vaig cansar de sentir tantes baralles.

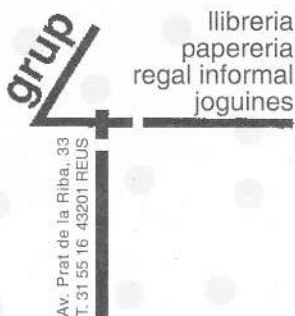
Canviant de tema. També sabem de la seva afició per la cuina.

M'agrada força cuinar ja sigui per mi o per la meua família. Faig fricandó, arròs, sofregit, crema catalana, el que convingui. Si algun plat no el sé fer ho pregunto a les dones a la botiga i ho provo de fer.

Moltes gràcies Pere per obrir-nos de forma tan amable i distesa les portes d'alguns dels seus nombrosos records.

De res, gràcies a vosaltres per haver pensat en mi.

DOLORS JUANPERE I PITXI

A LA PLUJA D'HIVERN

Aquella fina pluja abundosa,
la trista terra assedegada,
l'accepta molt contenta i joiosa,
ja tant temps esperada.

Caient poc a poc, sens pressa,
suau, tranquil·la, però persistent,
sens remor, sens gens de fressa,
però segura i molt convincent.

Feia temps la terra de set plorava,
de la pluja en sentia enyorança,
fins i tot, dolguda, molt prou resava
que tornés la pluja, la benaurança.

Les pluges fines d'hivern
que cauen tant pausadament,
calmen el neguit intern,
i ens tranquil·litzen la ment.

COM ÉS EL COR HUMÀ?

El cor no es fa mai gran,
el cor sempre és infant,
El cor no és tan sols per respirar.
el cor humà s'ha creat per estimar.
El cor no té mal humor,
el cor només té amor.

El cor no fingeix,
el cor no menteix.
Si el teu cor és així
no podrà mai mentir.

Un dolç record
mai oblida el cor.
Amb el cor a la ma
no s'hi pot anar
que te'l poden robar.
Si el cor és tan humà,
es podria doncs equivocar?
Si el cor deix de clapir,
ja poc importa morir.

BALTASAR JUANPERE ESTIVILL

4	7	5	1	2	8	6	9	3
2	1	9	6	4	8	5		
9	6	8	7	5	3	2	1	4
5	8	7	2	9	1	5	4	6
6	2	9	5	4	7	1	3	8
5	4	1		8	6	9	7	2
8	5	2	4	7	9	3	6	1
7	3	4	6	1	2	8	5	9
1	9	6	3	8	5	4	7	2

SOLUCIONS PASSATEMPS

Dietètiques Cabré, C.B.

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

qüestionari

1.- Què t'agrada del Nadal?

2.- Què canviaries i què creus que paga la pena conservar del Nadal?

**VANESSA
AYMAMI
ESCRIBANO**

1. El que m'agradava del Nadal era que aleshores es valorava i

s'apreciava el que es tenia, actualment, les coses han canviat i ens estem tornant més materialistes i egoistes. El que realment m'agrada és la tradició i la il·lusió

2. Jo canviaria el fet que es comença al mes de novembre a fer propaganda, pel consumisme, i mantindria els preus que hi ha durant tot l'any, ja s'aprofita aquesta època per apujar-los. Pel que fa a la resta, ja m'està bé.

**JOSEP MESTRE
HUGUET**

1. Del Nadal m'agrada tot, en conjunt. És una festa d'ajuntar les famílies.

2. De fet, m'està bé tot, no canviaria res. M'agrada tal com és! Cap d'any, però, no deixa de ser res més que un modus vivendi per als restaurants. I la festa de Reis és molt maca, però la vigília comporta una acumulació de despeses que, al cap i a la fi, no es faran servir per a res!

**MONTSERRAT
FONTANILLES**

1. Primordialment m'agrada la il·lusió dels més petits, el Tió, el Pessebre...

2. Canviaria la bogeria consumista en que caiem tots plegats, sense pensar que amb tot el menjar que va a parar a les bosses de la brossa, pal·liaríem la gana de molta gent i això em produeix un estat de tristesa, ràbia i impotència. Conservaria, potser, l'esperit de retrobament de la família i persones estimades, i poca cosa més. Avui, el Nadal no és res més que una manipulació comercial que indueix les famílies a fer uns dispendis innecessaris.

**ABEL
GUÀRDIA
MORENO**

1. Lo que m'agrada del Nadal és poder estar més dies reunits amb la família, que durant

l'any, no pots veure tant. També, els carrers plens de llums i places amb els arbres de Nadal. M'agrada molt la nostra cavalcada de SS.MM. els Reixos de Vilaplana i fer cagar el Tió. I, per descomptat, els regals del dia de Reixos, i si en cau algun pel Tió..., millor que millor!

2. Canviaria tot aquest boom americà del Pare Noel i potenciaria més les festes tradicionals del país, com ara fer cagar lo Tió i també que no hi hagués tant de consumisme (al final, sembla una obligació!) primer de tot, crec que val la pena conservar la festa de fer cagar lo Tió.

MARIA GARCIA

1. El Nadal m'agrada perquè són festes alegres i que reuneixen tota la família, es canten nades i els petits fan cagar el Tió,

venen els Reis i moltes coses més... Per a mi, el Nadal són festes tristes, perquè quan te falta una part de la família voldries que no arribés mai.

2. Canviaria les rucades que fa la gent amb les despeses del Reis i altres coses que no treuen a cap a res quan hi ha molta gent que es mor de gana i de fred, guerres i calamitats.

• Subministrament
de papereria
i escriptori

COMERCIAL REUS
4 a t r e

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

SILENCI

Quan vas desaparèixer, tot era massa fosc per veure res. Tot era massa sobtat, tot era massa dolorós, tot era massa aturadament real, el temps s'esqueixava, no avançava, grinyolava per tot arreu.

Ara, fa temps que no hi ets, i m'atreveixo lleument a parlar de tu com algú que ja no tornarà més. Però en aquest gosar hi ha quelcom de malaltís, perquè realment em preocupa veure't i sentir-te tan a prop i alhora em té fascinada no sentir aquell dolor tan profund, sinó aquest prodigiós temptejar de sentiments que tenen el silenci com a resposta. i que fan tan estrany aquest retorn. Recordo el teu parlar que no s'aturava. I el sento.

Me'n recordo dels teus sorolls, del teu pujar d'escalas accelerat, del teu continu preguntar, de l'obrir de portes sobtat, de la veu que cridava el meu nom amb especial entonació. I els veig clars.

Recordo tot el món que t'envoltava i es fa present com una lliçó d'història mai estudiada. Però apresa per sempre.

I tot això m'entristeix, i potser m'agafen ganes de plorar, però sé que tu ploraves amb facilitat, i per això no em preocupa que jo també ho faci.

I la teva persona m'és tan propera que m'espanto de no tenir-te al costat.

Només dura uns segons aquesta sensació de buidor. L'infinit no s'assimila i el dolor per sempre es fa impossible.

Tots els sentiments es creuen i fan un garbuix encobridor, sinó, no es podria aguantar la sensació de mai més. Fóra algun sentir inhumà, s'escolaria un degoteig per dins l'ànima i no se suportaria cada record amable, cada retorn silenciós.

Per això t'haig de dir que la memòria no s'esborra i manté sempre viva tot allò que va ser i tot allò que no va poder ser.

DE JO PER TU

LES CAMES PENJANT A L'ABISME...

No fa gaire vaig saber que un vilaplanenc, Josep Cornudella i Cabré, era l'autor de dues novel·les: *Vides tèrboles* (Reus, 1934) i *Al cor de la muntanya* (Reus, 1937). Motivats per l'esperança de trobar-hi el poble de Vilaplana, he llegit la seva última novel·la, que vaig aconseguir en una llibreria de vell. Es tracta d'una novel·la rural tardana, que en molts aspectes ens recorda les més cèlebres novel·les modernistes de la literatura catalana de principis del segle vint: *Solitud*, de Víctor Català; *Els sots feréstecs*, de Raimon Casellas, o *Josafat*, de Prudenci Bertrana.

Aviat descobria que no anava pas errat: les Airasses, les Tosques, la Mola, lo Taulell, etc., ho delataven. No anomena ni la Mussara ni Vilaplana, però tot indica que no ens movem del terme. L'acció passa a un mas anomenat la Llúdriga, un "casalot rònc i ennegrit, enclavat entre dos cingles, paorosos i feréstecs", el roig al davant i el blanc al darrere: "Davant del mas, fins al caire de l'espadat immens, on arrencava el cingle roig, un cap frondós d'alzines emmarcava ombrívola, fins a abscondir-lo a mitges, el llòbrec casalot. Darrere seu, fins al peu del cingle blanc, hi havia petit oasi de verdor, rodejats de rocs cantelluts i alterosos com guaites vigilants".

En un capítol de la novel·la, un dels personatges es passeja solitari pels voltants d'aqueix mas i s'asseu a contemplar la bella panoràmica que s'hi veu. En aquest fragment, que reproduïm tot seguit, apareix, primer, "a tret de fona", Vilaplana; després, "al peu del turó dels Rocanys", l'Aleixar; i així tot el Camp, des del desaparegut far de l'illa de Buda, al Delta de l'Ebre, fins a Torredembarra. Un salut si, esplaïant la vista, ens hi veu algú.

[...] arborat de terrible concupiscència, rodava taciturn pels sots feréstecs de les Airasses.

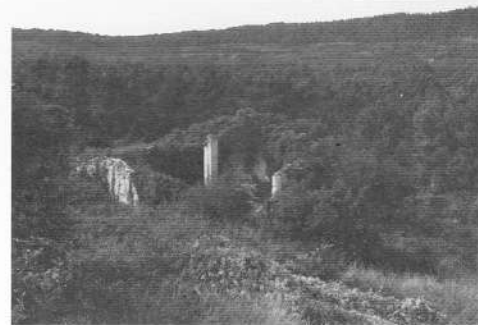
Invariablement, les tardes, escalonant l'espadat del cingle blanc pel pas del Marrà, parava en un roquer al caire mateix del tallat.

Arrapant-se en els cantelluts rocs, grimpava fins a guanyar el cim, on, assentant-se rendit i les cames penjant a l'abisme, esplaïava la vista, mentre fumava una cigarreta rere l'altra.

Sota els seus peus, la Llúdriga aixecava les seves parets renegrides... Llançant-se al buit, hom diria que cauria sobre la seva teulada plena de pedres que resguardaven les teules dels embats del vent...

A tret de fona, al fons de la clotada, hi havia un pilot massís de cases de formes irregulars i variades. Al centre, la silueta airosa del campanar amb la creu lleument corbada a llevant... Circumdant el poble i estenent-se a tots indrets, comellars i rasades, pujols i planells, la verdor fosca i exuberant dels avellaners, amb un que altre clap de vinya i olivers...

Serpejant en corbes suaus i brusques, vorejant cingles i espadats poc tranquil·litzadors, la cinta

blanca de la carretera es perdia i es retrobava s'enfilava majestuosa, com una clariana de progrés a la vida primitiva que menaven fangadors, carboners i pastors de la terra alta, fins a coronar el cim de l'abrupta serralada i perdent-se en revolts manyacs en l'altiplà mussarenc...

Davant, seguint la trajectòria del barranc, al peu del turó dels Rocanys, mig abscondit per l'arbreda, la taca crostosa d'un altre poblet..., després, la verdor daurada de l'ample Camp, limitat, en la llunyania, per la faixa blavosa, amb estries nacrades de la mar...

Llindant amb la blavosa franja, els puntets blanquinosos, llunts com estels en nits asserenades, de les cases de Cambrils, Salou, Torredembarra... Els capvespres, al final de l'esqueixalut negrós de la collada de Balaguer la llum del far de Buda, apareixent i desapareixent, era un astre de reflexos més vius en la constel·lació estel·lar... Tarragona, era una crosta d'or en besar-la els darrers raigs del sol... Reus, al bell mig del pròdig i fèrtil Camp, en la boirina suau i manyaga de la tarda, tenia una dolcesa de meravella... En la plana, cosida de masies, espurnejava tot l'or de Corot en un paisatge de Satinis...

A ponent, limitava l'horitzó l'encrestellat roig com una flama, de la Mola i a llevant el tancaven els roquissers paorosos del "Taulell", enllà d'enllà, en la part est, el Montsant dreçava el seu cingle morat fins a besar el cel... L'aire portava sentors de bones herbes: orenga, farigola, espígol...

De dalt del fiter, l'Eudald havia seguit una i deu vegades d'horitzó a horitzó, acabant sempre, l'esguard fix ple de cobejança, en els encontorns de la Llúdriga.

NOTA: Corot (Jean-Baptiste-Camille Corot, 1796-1875) i Satinis (Antoine Satinis, 1798-1861), són dos pintors francesos de paisatges. Només he corregit l'ortografia d'algun mot: llòbrec, darrera, rera, oasis, corbada, nacrada, estelar.

Josep CORNUDELLA. *Al cor de la muntanya*. Reus, 1937, pàg. 56-58.

ALBERT ARAGONÈS SALVAT

LES CRÒNIQUES ENDIABLADES DEL PEP PELAT (V)

S'alomó va ser un personatge bíblic molt curiós, un rei israelita que adquirí fama per la seva fortuna, per la seva saviesa i per les seves resolucions, hom diria que tenia un elevat sentit de la justícia. D'altre banda també és famós per la seva luxúria, la Bíblia ens parla de quatre-centes dones (esposes) i set-centes concubines. I tampoc no és cap secret la seva complaença per les aventures amoroses extramatrimonials i extraconcubinars amb dones exòtiques –Nigra sum, sed formosa– diu la reina de Saba al Càntic dels Càntics i –tothom ho sap– tenia Déu al seu favor, així que ell, agraït, li va consagrar un temple magnífic a Jerusalem, del qual encara hi resta el Mur de les Lamentacions, tot un símbol per al poble jueu.

Venus fou una divinitat de l'antiga Roma assimilada a la deessa grega Afrodita. Se l'associa amb la bellesa, amb l'amor i amb la fecunditat. Se li van erigir nombrosos temples, el primer al bosc de Libitana, a Roma, l'any 295 AC. Juli Cèsar pretenia descendir-ne i instaurà el culte de Venus Genetrix. Ha donat nom a una bona colla d'estàtues femenines associades amb la fertilitat i la bellesa des del Neolític i a nombroses obres d'art de l'Antiguitat, del Renaixement i fins i tot de l'Art Contemporani.

Sóc prou conscient de que tot això, per bé que interessant, no aporta absolutament res de nou. Són referents històrics i mítics de la nostra cultura que no venen de nou a ningú que tingui una formació mitjana, que hagi llegit una mica o que s'hagi interessat mitjanament per aquelles matèries considerades inútils per algunes persones, però que basteixen el complex baluard del coneixement. És el que hom entén per cultura general.

És la cultura general –no l'estudi de la religió– la que ens faculta per entendre una catedral gòtica i els frescos de la Sixtina, però també l'Acropolis, el Taj Mahal o les piràmides de Gizè, el Valle de los Caídos o la Mesquita de Còrdova. Amb això només pretenc desmuntar el raonament del doctor Pujol, l'arquebisbe de Tarragona, i d'altres com ell que afirmen que l'estudi de la religió és necessari per entendre el món que ens envolta.

El doctor Pujol parla de traïció a pares i alumnes d'un determinat col·lectiu que reivindica l'ensenyament de la religió en el supòsit que només s'imparteixi cultura religiosa i ho justifica amb l'article 27 de la Constitució Espanyola. (ara ja sabem que l'assignatura serà de religió-religió, per bé que voluntària i no avaluable)

Res a dir pel que fa al dret dels pares si no fos que moltes vegades entra en contradicció amb els drets del nen. Dret a no ser adoctrinat. Dret a que no se l'enganyi. Dret a que no se'l confongui. Dret a tenir l'oportunitat de triar per sí mateix la seva gnosi, agnosi o credo. Dret a que se li proporcionin les eines per exercir raó i a qüestionar el dogmatisme. Dret, en resum, a convertir-se en una persona adulta, lliure de prejudicis i de sentiments de culpa.

Confesso que em divertiria molt tot això si no fos que em preocupa tant la idea de què s'adoctrini els nens a l'escola, perquè aquesta –i això sí que és trist– pot ser causa de fractura social i conflicte convivencial entre cultures a casa nostra. És ben il·lús el qui es pensi que l'ensenyament de la religió no és adoctrinament i que l'adoctrinament no comporta l'exclusió de les creences de l'altri. El xoc de civilitzacions no només es produirà a les zones de fricció tal com vaticina Samuel Huntington; a més, es produirà a casa nostra, al si de la nostra societat. El conflicte estarà ben servit, creieu-me.

Per sort ja sabem que les classes de religió no seran obligatòries per l'alumnat, però per desgràcia són d'oferta obligada per part de les escoles. Sabiem que la LOE no podia satisfer tothom (o ningú), però cal que digui a qui servirà aquesta llei? doncs bàsicament als integristes catòlics i musulmans ¿O que algú es pensava que els nens musulmans no tenen el mateix dret que els catòlics? doncs sí que el tenen, i els protestants, i els ortodoxos, i els jueus, i els budistes, i els confucianistes i els testimonis de Geovà i els mormons i els de l'església de Filadèfia, (i no em digueu que això són sectes, el Cristianisme també n'és del Judaisme). Tots ells tenen els mateixos drets. ¿Què li sembla el panorama, doctor? Això també ho trobarà a la Constitució, busqui, busqui...

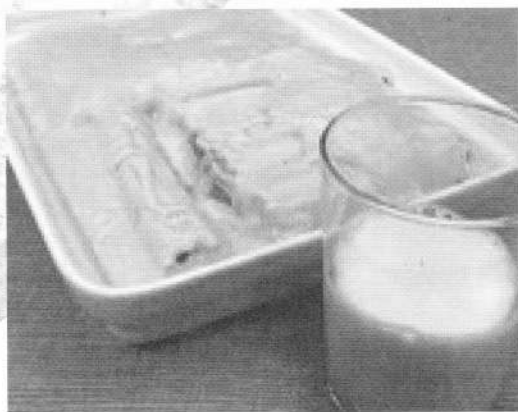
L'única manera possible de contribució de l'escola pública –i la privada– a la convivència i la pau que tant omple la boca dels defensors de la confessionalitat de l'escola per no dir de la societat sencera, és la transversalitat de l'ensenyament; és a dir, la uniformitat a l'hora de transmetre uns valors convencionals; els mateixos per tothom, uns valors que, a més de cristians, mal que pesi a algú, han de ser republicans, basats en la justícia social, el respecte per l'altri, l'acceptació de la diversitat, l'amor a la natura i als éssers vius, el respecte per la vida, la propietat i demés drets de l'home, la interiorització dels

valors democràtics i el rebuig del feixisme... No, no en necessitem d'integristes. El que ens calen són integradors i vós, doctor, no m'ho sembleu pas d'integrador, i si en voleu ser, perdoneu-me, però no us en sortiu pas.

Dit això voldria fer una reflexió molt seriosa: tot això que s'ha plantejat fins ací podria canviar en els pròxims anys perquè el món és molt dinàmic i les ciències adelanten que és un primor. Si mai s'arribés a assolir mitjançant el coneixement científic la noció d'un déu Creador –perdoneu-me, teòlegs, si dic algun disbarat– aleshores sí que s'hauria d'ensenyar a l'escola com a matèria obligada per a tothom, però segurament s'haurà de replantjar tota la metodologia de comunicació amb la divinitat descoberta perquè, donada la nostra insignificància, no és segur que ens senti quan pretenem que ens escolti. La vanitat humana ha elevat l'home a la categoria d'un animal superior. Què dic jo, més que un animal superior, a la categoria d'un ésser fisiològic intel·ligent, amb una part immaterial i indestructible que li és immanent, però potser no és veritat, i ho dic amb tot el respecte pels creients, o potser sí, no ho sé, però podria ser que l'Univers fos encara més gran del que som capaços d'imaginar, i tant poblat i amb éssers tant complexos i intel·ligents que l'home al seu costat fos com un miserable cuc. Què dic jo un miserable cuc, fos com un bacteri intranscendent, un subproducte de la Creació oblidat tal volta pel Factor, o desconegut, que seria encara pitjor. Aleshores hauriem de començar per enviar senyals que captessin la seva atenció. El cert és que, segurament, les noves tecnologies i mètodes per comunicar-nos-hi ens semblaran tan revolucionàries que cauran mites i convencions. La oració i la pregària, que són els mètodes emprats a l'actualitat perdran tota vigència. Potser haurem d'utilitzar unes màquines potentíssimes –res a veure amb els actuals ordinadors– i també caldrà esbrinar (ja veurem si això serà possible) si el déu del qual hàgim adquirit noció serà l'únic. Si no fos així el monoteïsmes potser perdrà el seu imperi i tornarà el politeïsmes o el dualisme gnòstic, qui sap... Em balla pel magí una hipòtesi que gairebé no m'atreveixo a plantejar, i no per irreverent sinó per por d'una realitat que seria atterradora: ¿I si fóssim fills d'un déu menor?

Apa, bon Nadal

PEP PELAT

A L'INICI FOREN ELS CANELONS I EL POLLASTRE

Em poso a escriure per a Lo Pedrís que surt per Nadal. Insistentment em vénen al cap els canelons i el pollastre. Aquesta insistència només la puc relacionar amb una cosa que em va explicar fa molt poc la meva mare: la primera vegada que va anar a dinar a casa de la que seria la seva sogra, ella va cuinar una gran safata de canelons i dos pollastres. Un se'l van partir, meitat i meitat. El pollastre al forn és un dels plats preferits de la meva mare, i la meva àvia ho sabia, tot i que no es coneixien. La meva mare diu que aquella generositat, en el gest i en el menjar, va ser l'inici especial d'una relació amorosa que duraria fins que la meva àvia es va morir.

A mi m'agrada pensar que la manera de ser generosa de la meva àvia, que la meva mare va reconèixer i que va fer que es trobessin, va ser la raó més important perquè la meva mare donés el sí al meu pare. Perquè les dues sabien que les relacions entre dones són d'una gran potència i que sostenen la vida.

Per això jo dic que els canelons i el pollastre són a l'inici. A l'inici de la meva vida i la de les meves germanes i germà. Ja més grandetes, el ritual de la festa, del trinxar la carn dels canelons que les nenes compartíem amb deler, les olles al foc, el forn a tota màquina, el fum i l'olor de la cuina, m'han acompanyat moltes vegades. El menjar i les dones i homes que ens reunim al voltant, són la festa. Fins i tot en els funerals, compartim menjar perquè no volem estar soles, perquè vénen de fora per acompanyar-nos unes hores. Per a mi la cuina és l'espai on bull la vida. I darrera de tot aquest tràfec sempre hi ha, com a mínim una dona. Que porta dies pensant-hi (quin serà el menú, qui vindrà, com ens ho farem per cabre-hi...) sense deixar d'atendre el de cada dia (la casa i les criatures grans i petites que hi viuen, la feina...) i que s'aixeca d'hora per tenir-ho tot a punt el dia que toca.

Maria Milagros Rivera diu que les mestresses de casa, que dediquen temps i paraula a la relació són genis de la civilització. I jo hi estic d'acord.

LOURDES ALBI

EL NADAL ALS LLIBRES

Si parlem de llibres que tracten dels costums i les tradicions nadalenques, hauríem de començar amb els clàssics. Per exemple, el *Costumari Català* o *El pessebre*, de Joan Amades. O, especialment, *El llibre de Nadal* de Ramon Violant i Simorra. Aquests i altres llibres serveixen per saber com eren les festes i quin era el significat de molts costums que, com el tió, han perviscut fins el nostres dies. Hi ha també manuals pràctics de com fer el pessebre, o textos per a representar els Pastorets. I diferents reculls de cançons tradicionals, com, per exemple, *Les nades tradicionals* de Josep Romeu Figueres, un altre estudi clàssic. Però, a banda de tots aquests treballs, m'agradaria parlar-vos dels llibres que, en l'actualitat, s'adrecen a la canalla. De quin costumari nadalenc trasmeten els llibres que avui s'editen. Reflexionar sobre quina festa expliquem als més petits. I la veritat és que el panorama és prou decebedor, no pas per la quantitat sinó per la qualitat. La imatge del Nadal és homogènia i globalitzada, eternament nevada i ple d'avets. Fins i tot hi costa trobar un personatge encara tan popular a casa nostra com és el tió.

La festa que apareix en bona part dels llibres obeeix a models ben allunyats de la nostra realitat. Hi ha una explicació molt senzilla: la majoria d'editorials, per comptes d'elaborar els seus propis materials, compren els drets d'editorials forànies – generalment, anglosaxones – i es limiten a traduir els textos sense adaptar els continguts. Així es perd la diversitat de la festa, que es la mateixa a tot arreu, però no té la mateixa forma de celebrar-se.

Afortunadament, no tot és negatiu. Algunes editorials com La Galera que tenen llibres prou interessants com *Mirem el Nadal*, *Caga tió!*, *Qui ha vist l'home dels nassos?*, o *Ara ve Nadal...* de Salvatella, *L'Olivia i la carta als reis*, de Cruilla, *Simó, ja ve Nadal!*, de Tusquets etc. I penso que seria prou vàlid reciclar els molts materials de la nostra tradició popular per a la celebració actual de la festa.

Però tot plegat, potser són manies meves. Perquè, ara que ho penso, quan aquests dies de Nadal surto de la llibreria i dono un tomb pels carrers de Reus, escolto constantment – vulgui o no vulgui – les cançons i melodies que formen part d'aquest nadal tòpic i globalitzat. I em trobo més d'un santaclaus amb aquest vestit dels colors de la Coca-Cola que li van posar els americans, donant caramels per les cantonades. Potser la que s'ha de reciclar sóc jo.

MONT SANT FONTS PALLACH, LLIBRETERA I MEMBRE DE CARRUTXA

REI BLANC

VILAPLANA, desembre de 2005

Rei Blanc:

Amb aquest nom i adjectiu les previsions no poden ser pitjors.

Rei: Persona del gènere masculí, amb aquesta titulació sense fer cap carrera, ni oposició, només per dret de cuixa o de part.

Blanc: Adjectiu exclusiu i racista a no més no poder.

Sou un anacronisme del segle passat i d'altres anteriors.

Eren molts els babaus de poca estatura que es creien que tu arreglaves els problemes del món i després quan eren més grans, els deien: senyores i senyors, els reis són els pares!

En una república com la nostra i a aquestes alçades del segle, és natural que ja no hi sigueu, no hi féu cap falta.

Tothom s'estima. Les persones, de natural, som amables les unes amb les altres. A les cases els avis i les àvies tenen un lloc d'honor i els seus néts els amanyaguen. Pel carrer no trobes a ningú sol i sense casa. Si hi ha alguna discussió, que sempre dura poc i és per veure qui ajuda més a un altre. Abans d'obrir la boca, tenim tot lo necessari. Les administracions es desviuen per les persones.

No sé doncs per què la faig aquesta carta; bé, si que ho sé. És per fer feliç a la meva mare que diu que la seva àvia li deia que ella sempre li havia escrit i va mantenir la il·lusió tot i fer-se gran.

Llàstima que la meva besàvia Teresa no hi sigui, veuria que cada dia es pot ser feliç. El sol surt i es pon i l'hivern segueix la tardor, malgrat que ara no nevi com hem vist en unes fotos que l'àvia té en una capsa.

Adéu.

M. TERESA VALLVERDÚ MARCH

S'apropava Nadal i el matrimoni Joan, Maria i el seu fill Joan estaven molt tristos, el pare tenia una greu malaltia des de feia temps.

Un dia el nen diu :

- Mare, que puc fer el pessebre ?

- No fill, aquest any no. no tenim figures i estant el teu pare tant malalt ...les medecines són molt cares i no podem fer despeses innecessàries, potser l'any que ve...

- Mare, vostè digui que sí, de les figures ja me'n cuido jo, va dona... digui que sí...

- Bé, sí, fes... - a veure que en sortirà de tot això- va pensar la mare.

El Joan, busca un raconet del menjador, comença a fer el seu pessebre. Agafa cartolina, la pinta de color marró i ja té les muntanyes, amb ninotets retallats dels contes i revistes va posar-hi els pastors i els bens, amb plata de la xocolata del

berenar, - ja us ho penseu, veritat ? va fer el riu. Els reis i els seus camells tampoc hi faltaren, ni la gent que anava a la cova... tots de revistes i contes, igual que el bou i la mula, però, i els altres personatges de la cova de cartró ? En Joan tenia un soldadet de plom, li treu l'espasa, li posa un bastó i ja tenim a Sant Josep, la seva mare tenia una petita nina damunt del tocador, que és va convertir en Mare de Déu, i el Jesuset ?, el nen pensà que a doctrina el Sr. Rector diu que el pa és el cos de Jesús... doncs ell per cos posà una molla de pa. - Veritat que és una bona pensada ?

I quatre pinzellades de verd, una mica de farina que fa de neu i un pessiguet de terra de cada torreta de flors de la seva mare i ja està, el noi es mira el pessebre tot satisfet de la seva obra i li diu a la mare :

- Mare, vull participar al concurs de pessebres.

- Fill, no em facis riure que no en tinc

ganes... bé, fes el que vulguis.

Quan el jurat va mirar el pessebre, un d'ells digué :

- ... i això què és ? sembla un munt de fem

- Calla, li diu l'altre membre del jurat, si el mires bé, no hi falta res, hi ha de tot i si s'analitza bé... té molt de mèrit, un pessebre fet per un nen que no tenia res, junt amb la tristesa del seu pare malalt ... fins i tot podria guanyar un premi.

Sabeu com va acabar el conte ?

En Joan va guanyar el primer premi del concurs de pessebres que consistien figures de pessebre i poder-lo fer l'any que ve i diners que varen servir per les medecines del seu pare... que per cert es posà bo ven aviat.

Bones festes a tothom !

LA MARIA RUFINA EL VA ESCOLTAR A LA
CARNISSERIA D'UNA VILAPLANENCA
QUE EL SABIA DE LA SEVA ÀVIA I ENS
L'HA FET ARRIBAR.

L'ALTRE RALLIE

Els cotxes van començar a fer soroll i els seus pilots feien una expressió d'immutable concentració quan tiraven amunt. Els espectadors també volaven amb els vehicles encara que només fos amb la intenció, feien i feien quilòmetres sense moure's de lloc, devots d'aquella festa d'alt octanatge.

Però no va ser gaire bonic el trombo que va descriure la bossa de plàstic quan va caure damunt les corretjoles, ni tampoc gaire encertada la derrapada del paper d'alumini que va quedar penjat d'una ginesta sense cap possibilitat de tornar a la pista. No van ser gaire elegants aquelles llunes de refresc que baixaven a sac cap a la riera per quedar-s'hi, ni aquells gots que van apurar massa per plantar-se en aquell canvi de rasant, o aquells cartrons esponsoritzats que acceleraven revolts avall per damunt dels pins amb cap intenció de seguir competint. Potser l'únic gràcil va ser la frenada d'aquell embolcall d'entrepà quan va fer cap a aquella butxaca. O aquella traçada perfecta de les ampolles d'avitallament que molts pilots poc destres en la conducció van saber fer arribar, tot esquivant el perillós tram d'esbarzers, al contenidor: va ser emocionant.

Pilots i copilots anaven tirant amunt i brossa i escombralls anaven tirant avall com en competicions paral·leles, uns amb terrabastall eixordador, els altres amb una remor colpidora. Tots en el mateix equip, uns cremant les rodes i escampant olor de socarrim, els altres cremant el terme quan tota aquesta brossa serveixi d'encenall. Mentre saltaven trossos d'aquest televisat asfalt abrasiu, alguna afició manifestava l'entusiasme tot arrencant branques

d'algun ametller, de més d'un cirerer i de molts avellaners, vides que només intentaven brotar perquè ja feia una mica de calor. Una calor que es va desfermar de cop quan cotxes i gent cridaven per igual: potser hi havia algun conductor més famós que els altres. O potser es cremava un cotxe ente les alzines i no l'apagaven per veure'n l'espectacle.

De segur, però, no tan popular com tot aquell paisatge forjat de flora i fauna trencadisses, fràgils en el seu equilibri quotidià. Territoris envaïts per una gent estranya, un personal aliè a tota aquesta delicadesa, individus que sempre han de deixar l'empremta de la seva estada. Aquest desolador rastre difícil d'entendre quan pensem que pel bosc no passen a recollir les escombraries, quan sabem que és un lloc on cadascú queda retratat per totes les deixalles que deixa enrere quan se'n va.

NEUS SÀNCHEZ ROBERT

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

ÉS AIXÒ DESENVOLUPAMENT LOCAL?

Fa uns mesos, l'Ajuntament de Vilaplana va presentar un projecte de reforma urbanística que marcarà el futur del poble i que tindrà un impacte directe sobre el conjunt dels seus habitants.

Aquest fet ens porta a una reflexió al voltant dels conceptes de desenvolupament local i de progrés.

A l'hora de millorar la qualitat de vida del poble, què ens hem de plantejar?

En primer lloc, hi ha molts aspectes que s'han de tenir en compte. Vilaplana se situa en un context socioeconòmic que no es pot deixar de banda. Reus està a tocar i exerceix una influència en tots els sentits.

Sabem, per exemple, quants joves volen viure a Reus i no pas a Vilaplana? D'altra banda, Vilaplana és un dels pocs llocs del camp de Tarragona en què s'ha preservat l'entorn natural, la

qual cosa suposa un important actiu a favor del poble. Afortunadament, fins ara no hem reproduït el model urbanístic d'Alforja, La Selva del Camp o Riudoms.

De fet, quan es vol fer una determinada activitat (urbanística, social, econòmica, etc), allò més coherent és fer una anàlisi, una diagnosi, un estudi, que permeti tenir una base sòlida per planificar, per actuar. D'aquesta manera es poden conèixer tots els aspectes que cal tenir presents, com els punts forts, els punts febles, poder relacionar una cosa amb una altra...

S'ha procedit d'aquesta manera amb el nou pla urbanístic?

No tenim coneixement de cap estudi ni diagnòstic en profunditat.

Es relaciona el pla urbanístic, per exemple, amb la creació d'ocupació? Amb el desenvolupament turístic? Amb les necessitats de determinat col·lectiu com els joves?

Estem convençuts que aquest pla no millorarà la qualitat de vida de la gent del poble, que es convertirà finalment en un poble dormitori. A més, s'ha pensat que hi altres maneres de solucionar el problema de l'habitatge pels més joves i per altres col·lectius amb poc poder adquisitiu? Hi ha exemples dins i fora de Catalunya.

El progrés no es pot considerar únicament des d'una perspectiva quantitativa (més habitants, més habitatges, més cotxes, més

equipaments, més comerços, etc.), sinó també des de la qualitat, des de la sostenibilitat, i per això s'han de fer les coses des de la coherència, des del sentit comú, tenint en compte totes les parts del conjunt i no tan sols un únic element.

La gent de Vilaplana ha vist en viu i en directe els resultats d'actuacions inútils com la plaça de la Riba. El mateix Casal, amb les darreres i costoses inversions incloses, no deixa de ser un "bulleroc". Per no parlar del dubtós gust arquitectònic d'algunes construccions (les recents cases adossades, la casa de cultura, l'edifici de l'Ajuntament...).

El problema de fons rau en què, independentment dels colors polítics, hi ha una mirada conservadora sobre la realitat que es limita a repetir models que ja han quedat superats; models de tipus "desarrollista" que només pretenen construir per construir, i poder baixar al Casal i veure'l ple de gent que treballa, compra i fa vida a Reus. És una visió a curt termini que no té en compte les conseqüències que això pot comportar.

En resum, pensem que hi ha altres maneres de fer les coses. Els vilaplanencs han de poder dir la seva i no romandre en silenci davant de les actuacions no fomentades en l'interès general per part dels polítics de torn.

HAÏM RATIA I 6 SIGNATURES MÉS

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

G. RÓDENAS
EXCAVACIONES

C/ Freginals, 2 43380 Vilaplana Tel. 977 815 558 Mòbil 645 243 386

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

OASI PRESENTA EL WEB FÀCIL DESTINAT A LES ASSOCIACIONS I ENTITATS

L'Organisme Autònom per a la Societat de la Informació, OASI, de la Diputació de Tarragona, ha creat el WEBfàcil per als usuaris de Tinet, destinat, en una primera fase, a les associacions i entitats. Es tracta d'una aplicació que permet la creació de pàgines web de manera senzilla i accessible. A partir de l'1 de desembre, aquesta eina també estarà adreçada als ciutadans particulars.

El President d'OASI, Gustau Biada, i el Director d'aquest organisme, Enric Brull, han estat els encarregats de fer la presentació d'aquesta nova aplicació, aquest matí, al Palau Bojarull de Reus. El WEBfàcil permet crear una pàgina web i gestionar el seu contingut, sense necessitat que els usuaris tinguin coneixements d'HTML (un llenguatge utilitzat per a estructurar textos i presentar-los en el format estàndard de les pàgines web). A més, s'ofereixen una sèrie de dissenys predefinits, de manera que les associacions podran publicar la seva pàgina i personalitzar el seu aspecte.

Segons ha explicat el President d'OASI, Gustau Biada, A partir de l'1 de desembre, arrencarà una segona fase, en què els particulars també podran accedir a aquesta nova aplicació. Segons Biada, "d'aquesta manera, els ciutadans podran fer una passa més enllà en l'ús d'Internet, participant d'una forma més activa a la Xarxa amb la creació de les seves pròpies pàgines web". Fins ara, només les persones amb coneixements de HTML i CGI (interfície que permet l'intercanvi d'informació entre una aplicació informàtica i un servidor web)

podien fer aquesta tasca. Calia recórrer a ells, no només per a crear una pàgina web, sinó també per actualitzar-la i mantenir-la.

Crear, actualitzar i mantenir una pàgina pròpia. El Director d'OASI, Enric Brull, ha explicat el funcionament d'aquesta nova eina. El WEBfàcil permet crear una pàgina web, l'aspecte de la qual es podrà modificar i personalitzar mitjançant diferents plantilles i eines d'estil. També permet organitzar i canviar, de forma dinàmica, els diferents continguts i inserir una enquesta que permetrà als visitants de la pàgina triar entre tot un seguit d'opcions que definirà el propi creador de la web. A més de votar, també es podrà consultar una estadística sobre les votacions. Finalment, el WEBfàcil ofereix la possibilitat de col·laborar en una web ja creada, després de ser «convidat» pel propietari de la pàgina.

Per a poder crear una pàgina web a través del WEBfàcil cal ser usuari de Tinet i donar-se d'alta d'aquest servei. Un enllaç des de la pàgina principal de TINET (www.tinet.org) adreçarà al WEBfàcil per a registrar-se i donar-se d'alta on-line. Des d'aquest moment, es podrà validar el nom d'usuari i la contrasenya i accedir a l'aplicació que permet crear la nova pàgina i gestionar-ne els continguts. Avantatges del WEBfàcil

- Es tracta d'una aplicació que s'ajusta a les necessitats dels usuaris de Tinet, sense cap finalitat de caire lucratiu i amb estricta voluntat de servei. El fet que OASI sigui un organisme que pertany a una administració pública explica que l'aplicació estigui exclusivament destinada a satisfer les necessitats reals dels usuaris.

- Permet adaptar l'aplicació a allò que demandin els usuaris, a mesura que l'utilitzin. Sent un producte propi, resulta molt senzill introduir modificacions i afegir allò que els ciutadans suggereixin. Això li dona un caràcter dinàmic que permet la seva contínua millora.

- Significa continuar amb el repte, iniciat amb la creació del nou portal de TINET, consistent a desenvolupar aplicacions pròpies, a partir de tecnologia de caràcter majoritàriament gratuïta i basada en programari lliure. Per a la creació del WEBfàcil, s'ha utilitzat llenguatge de programació Java, amb una base de dades de programari lliure, Postgres, i amb servidors web Apache i Tomcat. Amb la creació del WEBfàcil, OASI fa una nova contribució destinada a aconseguir que els ciutadans accedeixin, i ho facin en les millors condicions possibles, a la Societat de la Informació.

DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

LA DIPUTACIÓ FACILITA ALS AJUNTAMENTS LA CREACIÓ DE LES SEVES PÀGINES WEB

L'Organisme Autònom per a la Societat de la Informació ofereix als ajuntaments un servei de gestió de xarxes ciutadanes. La Diputació de Tarragona, a través de l'Organisme Autònom per a la Societat de la Informació (OASI) ha presentat el servei «Webfàcil», un servei que ofereix als ajuntaments un sistema senzilla de manteniment de les seves pàgines web, que es pot aplicar amb coneixements bàsics d'ofimàtica.

De moment, 47 ajuntaments han sol·licitat ja acollir-se a aquest servei, l'objectiu del qual és crear xarxes ciutadanes seguint el model de Tinet. Setze d'aquests ajuntaments ja tenen el sistema actiu, mentre que n'hi ha tretze en vies d'estrenar-se i que es preveu que funcionin abans de dos mesos. Els altres divuit ajuntaments esperen l'inici de les tasques de posta en marxa.

Gustau Miquel Biada, president delegat d'OASI assenyalava el fet de que el WebFàcil «es pot adaptar a les necessitats reals de cada municipi, es pot actualitzar des de casa i, el més important, amb coneixements bàsics d'ofimàtica».

Els webs s'estructuren amb una capçalera on apareix el nom i un passat d'imatges del municipi. Als menús laterals es troben enllaços als diferents apartats del web amb accés a dades particulars de la localitat, com ara les referents a turisme, composició del consistori, serveis... Són dades dinàmiques que els gestors de la web poden canviar quan ho creguin necessari.

A la part central, el cos de la pàgina, les informacions s'actualitzen constantment. La predicció del temps i els titulars de Tinetdigital són informacions que s'extreuixen a tots els WebFàcil i que els ajuntaments poden triar si volen o no que apareguin a la pàgina. Les notícies del municipi, els actes de l'agenda i els anuncis els introdueix el responsable de continguts de la web.

L'operació de manteniment del web és, tal com ha demostrat «in situ» Gustau Miquel Biada, president d'OASI, durant la presentació, senzilla i instantània. «Els webs dels ajuntaments petits els actualitzen moltes vegades els mateixos regidors, i hem pensat un sistema que no requereixi grans coneixements

d'informàtica», ha dit.

La introducció de notícies, imatges o anuncis als webs, així com el canvi del seu format (color, estructura...) o de la jerarquització de les notícies és similar als processos més quotidians de la informàtica. Així, omplir el formulari per introduir una notícia requereix un procés pràcticament idèntic al d'enviar un correu electrònic via correu web.

Pel que fa al domini de cada pàgina, els ajuntaments poden triar entre fer-ne servir un de contractat pel seu compte, circumstància que es dona habitualment amb els municipis que ja tenien plana web anteriorment però que ara han decidit acollir-se a WebFàcil.

De la mateixa manera, segons ha manifestat el director de l'organisme autònom, Enric Brull, es preveu posar en marxa un servei similar, però en aquest cas adreçat als ciutadans el proper mes de novembre. Aquest servei, que s'anomenaria webfàcil ciutadà, es tractaria d'un servei de creació i manteniment de webs perquè els Tinetaires puguin crear fàcilment un espai web propi.

DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

ENTREAUTOMOBILISTES

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 755 816

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Rutes per caminar

EL PORTELL DE L'EMBUT, LA MOLA DE L'ESCOLÀ I EL GRAU DEL PEIRÓ

L'itinerari comença a la veïna vila d'Alforja. Si hi anem en cotxe, el podem deixar a l'aparcament de davant del cementiri.

La part més "difícil" és, potser, trobar el punt de sortida correcte. D'esquena al cementiri, cal agafar el carrer que ens queda a mà dreta, fins arribar a l'encreuament amb una pista que surt també a mà dreta i que queda a la dreta d'un barranc.

Arribarem a la carretera que va cap al coll d'Alforja, la creuem. Al davant mateix hi ha l'entrada d'unes granges abandonades, on ja veiem una primera marca de PR (franges blanques i grogues). Cal seguir aquestes marques mentre s'enfilen per un sender que ens portarà a través de camps cultivats i a tenir vistes sobre una de les pedreres de la zona. El sender passa per la roca vermella i, per tant, tindrem ocasió de veure formes originals. El tram final, un preciós camí empedrat (malauradament destrossat per les motos que hi passen de forma totalment il·legal), s'enfila fins al portell de l'Embut, que dona a la carretera que va del coll d'Alforja cap als Castillejos. En aquesta zona val la pena aturar-s'hi una mica i contemplar les formes que ha anat agafant la roca calcària amb el temps. Des d'aquí veurem Alforja i bona part del Camp de Tarragona fins al mar.

Ara seguirem la carretera fins arribar a la cruïlla amb una pista. En aquest punt hi ha un pal indicador que ens informa que anant

per aquí podríem arribar fins a Vilaplana. Passarem pel costat del mas d'en Bruno i seguirem la pista fins a trobar-nos en una altra a mà dreta, la qual ens portarà cap a la mola de l'Escolà. Per aquí també val la pena badar amb les roques i la vegetació. La pista finalment s'acaba convertint en un sender, que, pel grau del Peiró, excavat a la roca vermella, ens permetrà anar baixant. El sender acaba donant a una pista, que cal agafar cap a la dreta. Aquesta pista ens portarà a la carretera que enllaça

Alforja i Vilaplana. Si hem vingut en cotxe, caldrà anar-lo a buscar, per tant, gireu a la dreta.

Es tracta d'una excursió d'un matí. Com en la gran majoria d'excursions que es poden fer pel nostre terme, és aconsellable evitar les èpoques més caloroses.

Mapa utilitzat: Muntanyes de Prades escala 1:25.000 Editorial Piolet.

ESTER BORRÀS

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANS
- LLESQUES
- ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

iberCaja

AMANITA CAESARIA I AMANITA MUSCARIA

AMANITA CAESARIA

Bolet del tot canviant. Seguint el seu temps, hom s'adona amb sorpresa que el record de quan neix es fa fonedís fins a no reconèixer-lo en la seva particular maduresa.

Eix de bon començament en forma de globus blanc, talment llàgrima que plora des del sòl, apareença que va perdent a mida que es transforma però on hom pot descobrir al seu interior un petit avenç del que esdevindrà, on ja s'hi distingeixen la seva carn blanca, delicadament perfumada i els colors grogosos de la seva maduresa. Quan encara té aquest aspecte, se'l veu arrelat al sòl, àcid de sílice, per uns filets blanquinosos

encara esquitxats de terra. Terra que li dóna forces per seguir creixent quan les fulles de sureres, alzines o estepes escampades pel bosc, el van nodrint amb preferència. Acostuma a ser vist en llocs relativament secs, calentats, quan la calor coincideix amb l'abundor de pluges i el despertar de la seva letàrgia.

Quan es desenvolupa, conserva restes del seu origen com a volva, prima i esqueixada que li embolcalla la base. Despunta en aquesta creixença un color completament diferent: ataronjat viu, fins i tot de vegades quasi envermellit, el record del qual fa anomenar-lo popularment ou de reig, que hom consumeix amb delectança fins i tot cru. Quan continua el seu camí, el barret ja prominent, que esdevindrà pla, espaiós, d'un pam com a molt, de contorn estriat amb lleugeresa i de pell força gruixuda, va fent esforços per estirar les teranyines esfilagarsades protectores de les cartes, esquinçar que les durà a romandre descendentment anellades al seu peu groc, daurat pel contrast amb el barret. I en la seva majestuositat deixa veure les seves làmines, també del color groc daurat del peu, amples, totes alineades amb perfecció ans fràgils i independents d'ell. I en el seu contorn aparaiguat final, aquest ésser sorprenent es fa solament reig, daurat, daurell, oriol, korozo, kurinto, rei dels bolets. Fins i tot pels cèsars.

AMANITA MUSCARIA

Com tots els bolets que viuen del bosc desfent a poc a poc i en silenci tot allò que no es vol, aquest no és una excepció: un filet subterrani es fa important i un globus albi, esponjós i vàries

vegades esfèric sorgeix sobtadament.

Aquest trosset de nívada gemma es va allargant formant el peu igualment blanc i, d'on ha sorgit, hi queden restes concèntriques d'un mató que es va aprimant a mesura que el bolet va creixent. Però és una creixença peculiar perquè en la seva forma primerenca, el barret pren una matís excepcionalment globulós. Aleshores està nevat, una neu que recobreix un fons roig de cirera.

Quan l'anell estriat deixa anar aquest petit barret, decobreix les cartes igualment blanques, però no se'n va i es queda envoltant el peu talment una petita faldilla plisada.

En aquest deixar anar encara neva, però són ja pocs els floquets que arriben al barret, enrojolat, pla, estirat i de marge estriat. Té una carn blanca i els que l'han tastada diuen que no amarganteix. Però potser val més no degustar-la gaire perquè pot provocar més d'un mal d'estómac i fins i tot portar-te més enllà de la realitat, amb encert o no, si no se'n sap prou la mesura o no se'l coneix prou.

Te'l pots tobar principalment a les muntanyes altes i mitjanes, però pot sorprendre't arreu, encara que allí on el faig deixa anar les seves fulles de marge gairebé polsós és on diuen que és més freqüent.

Aquest legendari bolet està sempre competint en nom amb l'Amanita caesaria, el bolet per excel·lència, (reig, ou de reig, oriol, daurell que es fa sobretot entre alzines) i li otorguen noms com reig bord, reig tinyós, reig de fageda... Potser això provoca un abisme difícil d'interpretar que tal vegada va més enllà de la gastronomia

NEUS SÁNCHEZ ROBERT

CALAPEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

P
L
A
C
I
T

**ELECTRICITAT
FONTANERIA
CALEFACCIÓ
GAS**

Mas de l'Alu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649200747 - 977816116

**fin royo,
joaquim royo abelló**
arquitectes

C/ Passatge de la Pau, 14, pal. 1a,
08002 BARCELONA
Tel. i fax 933 186 292
froyo@coac.net groyo@coac.net

Josep Tost
QUEVIURES I
TRANSPORTS
Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

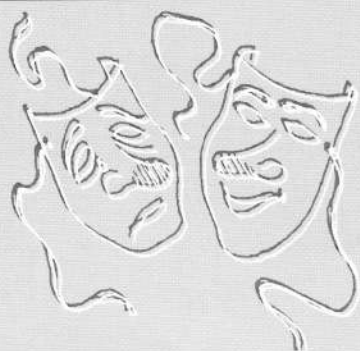

D'esquerra a dreta: Fila 1.-Maria «Torera», Antònia de Reus, Tereseta «Manyana», Encarnació «Virella», Magdalena «Faves» i Genoveva «Morenet». Fila 2.- M. Teresa «Cinto», Lola «Manyana», Dolors Aymamí, Raquel «Bové» i Antonia Vall. Fila 3.- Rosalia «Ramona», Rosa «Racona», Teresa «Teodora», Juanita «Olla», Teresina «Manyà» i Rosita «Bodro». Nena: Blanca «Ritu».

LES COSIDORES DE CAL MANYÀ

Fotografia de l'any 1925 d'una colla de noies que anaven a cosir a ca la Lola «Manyana». Aquesta era una costum, suposem, de la majoria de pobles quan no hi havia gaires botigues de roba ja confeccionada, les poques que n'hi havia eren a ciutat i fer-se fer la roba a la modista quasi ningú s'ho podia permetre. Per això, les noies i alguna que altra senyora ja casada anaven a casa d'una modista, en aquell temps a Vilaplana hi havia també la Mercedès «Puixalà». D'aquesta manera tenien una persona que les ensenyava a tallar els vestits, a cosir-los i els les hi emprobava. També, es clar, aprofitaven per sortir de casa i tindre una bona excusa per fer safreix amb les amigues, ja que per les noies, les que tenien sort i no havien d'anar a «servir», era una bona oportunitat per sortir tenint un bon motiu, així com també ho era el d'anar ha apendre ha brodar. En definitiva era un sistema barat i molt eficaç per portar la roba ben feta i a la moda doncs les modistes, com ara, sempre estaven al dia de les últimes tendències i estils de cosir.

LA REDACCIÓ

Grup de
Teatre
de Vilaplana

racó per a la meteorologia

ANY 2003

Resum de les pluges caigudes a Vilaplana durant l'any 2003.

Mes	Dia	Pluges (litres)	Total litres
Gener	6	6	6
Febrer	14	9	
	19	14	
	20	95	
	23	8	
	25	17	
	26	56	199
Març	28	38	
	31	9	47
Abril	9	5	
	14	12	
	16	10	27
Maig	6	33	
	7	63	
	8	8	
	17	12	
	23	7	123
Juny	3	1	
	8	1	
	28	6	8
Juliol	23	4	
	28	12	16
Agost	17	34	
	31	14	48

Mes	Dia	Pluges (litres)	Total litres
Setembre	2	6	
	3	15	
	4	4	
	7	26	
	8	4	
	29	5	
	30	10	70
Octubre	1	30	
	14	5	
	16	2	
	17	56	
	19	30	
	22	4	
	24	2	
	26	10	
	27	8	
	28	4	151
Novembre	9	10	
	10	46	
	16	65	
	17	6	
	26	6	133
Desembre	1	5	
	4	16	
	5	12	
	6	3	
	19	4	40

Total any: 868 litres

SI FEM UN ESTUDI PER ESTACIONS, OBTINDREM LES DADES SEGÜENTS:

2003

Hivern: 252 l. Primavera: 158 l. Estiu: 134 l. Tardor: 324 l.

L'any 2003 ha estat el segon any més plujós des del 1986 (només va ésser superat per l'any 1994), per tant va ser un any de pluviositat molt alta (cal tenir en compte que la mitjana dels últims 19 anys - des del 1986 fins al 2004 - és de 559,84 litres). Les estacions més plujoses van ser l'hivern i la tardor.

Durant l'any 2003 vam tenir 51 dies de pluja (dies de poca aigua i dies de més aigua).

Els tres dies més plujosos de l'any van ser: el 20 de febrer (95 litres), el 16 de novembre (65 litres) i el 7 de maig (63 litres).

Cal dir, per acabar, que aquestes dades poden variar depenent de qui, d'on i de com s'han fet les anotacions. Malgrat tot, poden servir de referència.

• MOQUETES

• PINTURES

• ESMALTS

• VERNISSOS

• COLES

• PAPERS PINTATS

• BROT XES

Comercial
ROSAN

Pedreria del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

ANY 2004

Resum de les pluges caigudes a Vilaplana durant l'any 2004.

Mes	Dia	Pluges (litres)	Total litres
Gener	25	3	
	31	1	4
Febrer	20	38	
	25	17	
	26	26	
	27	3	84
Març	27	3	
	28	20	
	29	78	
	31	6	107
Abril	2	2	
	8	23	
	12	3	
	16	27	55
Maig	3	40	
	12	6	
	30	18	64
Juny	12	6	
	14	5	11
Juliol	0	0	0
Agost	30	8	
	31	8	16
Setembre	1	4	
	3	10	
	7	22	36
Octubre	21	5	
	25	8	
	27	11	24
Novembre	29	1	1
Desembre	1	26	
	4	9	
	5	15	
	8	16	
	9	3	69

Total any: 471 litres

2004

Hivern: 195 l. Primavera: 130 l. Estiu: 52 l. Tardor: 94 l.

Les estacions més plujoses van ser l'hivern i la primavera. Aquesta va ser més plujosa que la tardor (normalment és al revés).

Durant l'any 2004 vam tenir 35 dies de pluja (dies de poca aigua i dies de més aigua).

Els tres dies més plujosos de l'any van ser: el 29 de març (78 litres), el 3 de maig (40 litres) i el 20 de febrer (38 litres).

Cal dir, per acabar, que aquestes dades poden variar depenent de qui, d'on i de com s'han fet les anotacions. Malgrat tot, poden servir de referència.

JAUME FERRÉ ABELLÓ

Activitats

FESTA MAJOR D'OCTUBRE

Com cada any, per la Festa Major d'octubre, hi va haver actes per a tots els gustos i per a totes les edats. Aquest any, el pregó de Festa Major va anar a càrrec de la Mariana Vernet. El grup de Jovens també va organitzar la seva Nit Jove amb un concert en què van actuar els Set i Mig, Pepet i Marieta i Costo Rico.

A la festa no hi van faltar els jocs per a la canalla, el futbol de veterans entre Vilaplana i l'Aleixar, la Missa Major, el tradicional Ball de Nit al Casal, la Revista i la mostra de pastissos. Com a acte, cal destacar la inauguració del CEIP Cingle Roig a càrrec del President del Parlament de Catalunya el Molt Hble. Sr. Ernest Benach i que va comptar també amb una exhibició castellera dels Xiquets de Reus. Per acabar la festa, es va celebrar la XVII Milla Urbana que habitualment es feia a l'agost.

LA REDACCIÓ

LA FESTA MAJOR MÉS JOVE

Aquest any, a la Festa Major d'octubre el cartell jove es va completar en dos dies diferents, el divendres 7 amb el típic Concert Jove i el dissabte 8 amb Nit de Dj's amb els Perejil's Sounds.

Un any més es va organitzar el Concert Jove, aquest any amb una novetat: es va fer el got de la Festa Major, un got de plàstic reutilitzable amb el logotip del Grup de Jovens i també el de l'Ajuntament de Vilaplana. Així amb aquesta proposta dels Jovens, la sala quedaria ben neta, sense gots al terra.

Els grups convidats foren tres: els Set i mig de Vilaplana, el Pepet i Marieta d'Ulldecona i els Costo Rico de Barcelona.

Per motius de l'equip de so, la festa va començar quasi bé amb una hora i mitja de retard. Els d'Ulldecona van ser els primers d'encetar el Concert Jove'05, al principi però amb una sala un pèl buida i freda. De mica en mica però va anar pujant més gent i la cosa s'anava animant cada vegada més amb el "pop-disfressat" dels Pepet i Marieta. Després va ser torn dels cap de cartell d'aquella nit: els Costo Rico (també presents al Concert Jove'04). Els barcelonins acabaven d'arribar d'una gira pels països nòrdics i també estaven a punt de presentar el que seria el seu nou disc, després del seu últim treball "El patio".

Amb la sala quasi del tot plena, aproximadament unes 400 persones, els Costo Rico van tocar els seus ritmes més

rumberos amb tocs del millor reggae durant dues hores ben llargues. Aquella nit es van poder escoltar alguns temes que sortirien en el nou disc. Amb un públic molt entregat i amb ganes de no parar de ballar, els Costo Rico van deixar pas al grup de casa, els Set i mig, que van començar ja a altes hores de la matinada. Fins a dos quarts de set del matí els Set i mig ens van fer ballar sense parar amb les seves cançons passant pel rock, l'ska i el reggae. I així s'acabava el Concert Jove'05...amb ganes ja que arribi el del 2006!

El dissabte 8 d'octubre vam tenir una festa musicalment ben diferent de la del Concert Jove'05, es va passar dels ritmes més pop, més rumba-reggae i més ska al dels ritmes més techno i més electrònics. Els Jovens van convidar l'associació Perejil's Sounds de Reus, que ens van oferir més de sis hores de música electrònica acompanyades sempre de video-projeccions. Els disc-jockeys presents foren el Dj. Au, el Dj. Goku i el Dj. Hiroyasu. Aquí acaben les dos festes dels joves, però també cal recordar que el Grup de Jovens va muntar la barra de bar per tots els tres dies de Festa Major, pels dos dies ja comentats i pel dia del Ball de Festa major. Fins aquí tot. Ara fins l'any que ve!

ABEL GUÀRDIA

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977342832
mata@llauneria.com

SENGLAR ROCK DE PRADES

Aquesta vegada no us parlaré d'alguna activitat del Grup de Jovens o de la Selecció Catalana, aquest cop us parlaré del famós festival de música dels Països Catalans. El Senglar Rock.

Ara ja fa vuit anys que va començar aquell petit festival anomenat Senglar Rock a la "vila vermella" de Prades. Uns quants joves de la comarca havien decidit engegar una mena de festival de música per les Muntanyes de Prades, de l'estil del Dr. Music Festival però a la catalana, amb diferents actuacions de grups del país amb una zona d'acampada per als assistents. La cita va arribar, i a finals de juliol va començar el festival Senglar Rock '98 a Prades. Aquell any contava amb la presència de dotze grups (sis d'ells caps de cartell i sis grups novells). Els caps de cartell van ser Els Pets, Sopa de Cabra, Lax'n'busto, Ja t'ho diré, Whiskyn's i Mad makers. El festival va anar del divendres a la tarda fins el diumenge al matí. Aquell any hi van assistir ni més ni menys que unes 7.000 persones. A l'acabar, tots els mitjans de comunicació no li donaven cap tipus de continuïtat, deien que no donaria cap resultat un festival amb música en català, que no tindria futur... doncs a l'any següent es va tornar a apostar pel Senglar Rock '99, i es va tornar a ubicar a Prades, aquest cop però amb una millor organització i més grups. Grups com els Lax'n'busto, Dusminguet, Dr. Calypso, Bars, Sopa de Cabra, Gossos, Brams, Mai toquem junts i fins una vintena de grups més.

Aquell any es van reunir, tot i la pluja que va caure, uns 9.000 espectadors. S'acabava la 2a edició i el Senglar tenia un futur incert, més que res si continuaria a Prades (una mica per culpa de la zona del festival que començava a quedar-se petita per a tanta gent). Definitivament la 3a edició es va voler fer a un lloc on hi poguessin accedir més gent de tot Catalunya amb més facilitat, i amb un recinte d'acampada i de concerts més gran. El lloc triat va ser la vila medieval de Montblanc (continuant a les Muntanyes de Prades), amb fàcil accés des de les comarques de Lleida, al sud des del Camp de Tarragona i amb una estació de tren. Aquell any 2000 es va promocionar molt més el festival presentant el Campus Senglar (un campus

d'aprenentatge de música per a joves artistes), també es va organitzar el Tren Senglar des de Barcelona, més escenaris, zona de paradetes i una novetat curiosa, una única moneda dins del recinte, "l'aglà"! Els grups més destacats van ser Els Pets, Lax'n'busto, Los Sencillos, Adrià Puntí, Gossos, Glaucs i Ja t'ho diré, i fins a uns trenta grups més, i es va arribar als 10.000 espectadors.

Estava clar que el Senglar Rock s'havia fet un bon lloc en el panorama musical del país, i encara més, era el principal festival de música dels Països Catalans. Passava un altre any i arribava el Senglar Rock '01 amb una quarantena de grups, com per exemple els illencs Antònia Font i Fora des sembrat, els bascos Betagarri, el veterà Jaume Sisa, la mítica C.E.Dharma, Lax'n'busto, Kitsch i Sopa de cabra. En aquesta edició va haver-hi més o menys la mateixa presència de públic... i per l'any següent es va apostar per portar alguns grups de fora dels PPCC amb una mica de renom i també repartir altres escenaris pel poble de Montblanc, així el festival atrauria més a la gent, i així va ser, al Senglar Rock '02 s'arribaven a les 15.000 persones, amb caps de cartell amb els madrilenys Dover, Els Pets, Lax'n'busto, Dept., Albert Pla, Macaco i Mesclat. I es va arri-

bar quasi a les 20.000 persones amb Los Planetas, Dusminguet, Brams, Obrint pas, Inadaptats, Els Pets, Kabul Babà, Lax'n'busto i etc es va tancar el Senglar Rock '03.

Arriba el que seria l'últim any, el 2004, a Montblanc... amb record històric d'espectadors. Ni més ni menys que unes 23.000 persones, molta part de culpa per l'acomiadament del basc Fermín Muguruza als PPCC, pel grup espanyol Sôber i com no per Els Pets, Lax'n'busto, Costo Rico, C.E.Dharma, Brams, Obrint pas, Mesclat i fins a una cinquantena de grups.

I arribem a aquest any, amb el Senglar Rock '05 fora de la zona de les Muntanyes de Prades, ara a Lleida concretament a Les Basses d'Alpicat. Un festival complet, enguany amb el Senglar Rock Ciutat, el Senglar Motard, amb una millor zona de concerts, una zona d'acampada amb bosc, esplanades de gespa, piscines al mateix recinte, més seguretat i vigilància, més paradetes i bars, més escenaris i molts més grups i artistes, amb grups internacionals com la Patti Smith i els Ocean Colour Scene. L'espanyol Bunbury i molts grups catalans com Els Pets, Lax'n'busto (l'únic grup que ha actuat a totes les edicions), C.E.Dharma, Cheb Balowsky, Obrint pas, Gossos, La Carrau, M^a del Mar Bonet, Pau Riba i fins a 70 grups, i al final 28.000 espectadors!!!

Aquí s'acaben els vuit anys del Senglar Rock, vuit anys en que molts joves del nostre poble han agafat els seus cotxes plens de tendes i motxilles, i s'han endinsat durant dos o tres dies seguits per viure la festa del Senglar any rere any. Aquí acabo ja dient que espero que no s'hàgiu cansat d'aquest escrit tan llarg, però també espero que us hagi agradat, i també hàgiu conegut més el que és aquest festival, ja que els mitjans de comunicació d'aquest país no en fan gaire ressò, o millor dit no en parlen tant com n'haurien de parlar!

Per últim vull felicitar pels vuit anys de Senglars que portem alguns vilaplanencs i vilaplanenques: Albert Badia, Jordi Badia, Roser Badia, Carles Bonet, Gerard Juanpere, Mireia Pujals i un servidor. Vuit anys són vuit anys!

Llarga vida al Senglar Rock!!

ABEL GUÀRDIA

VISIONS LOCALS 05

Un dels actes destacats de la passada Festa Major va ser l'exposició, organitzada conjuntament per LO PEDRÍS i CRONOSPORT, anomenada Visions Locals 05 que va tenir lloc a la Sala Parroquial del 8 al 12 d'octubre.

Aquesta exposició és un recull fotogràfic de les publicacions del Col·lectiu de Premsa Local del Baix Camp i cal destacar que de manera itinerant anirà visitant totes les poblacions que integren el col·lectiu.

Aquest col·lectiu, que està format per diferents publicacions dedicades a la informació local en diversos municipis del Baix Camp, va néixer per aglutinar esforços i compartir experiències al voltant de la feina informativa que realitzen

aquests mitjans en les seves respectives localitats.

Actualment el Col·lectiu de Premsa Local està format per les publicacions Els Porxos (Montbrí del Camp), Lo Collet (Collejou), La Crifolla (l'Aleixar), El Replà (Vinyols i els Arcs), L'Om, Revista de Riudoms (Riudoms), El Lledoner (Riudecols), Revista Cambrils (Cambrils) i Lo Pedrís i Cronosport (Vilaplana).

L'exposició que es va celebrar era un recull d'una cinquantena de fotografies que aportaven una visió local de les activitats socials i culturals més significatives que es realitzen en aquests municipis.

La Redacció

ALIMENTACIÓ, HIGIENE I MOVIMENT TRES ALIATS CONTRA ELS EFFECTES DEL PAS DEL TEMPS

El dia 25 de Novembre vaig donar una xerrada a la Sala Parroquial sobre "Alimentació i salut en les persones grans" xerrada que promou el Consejo General de Colegios Oficiales de Farmacéuticos a través de la Vocàlica Nacional d' Alimentació dins la Campanya Educació nutricional en l' edat avançada.

Heus aquí un petit recordatori que pot ser d'utilitat:

La conservació de la salut en les persones grans no es pot limitar a tractar de manera eficaç les malalties que afecten aquesta franja d' edat sinó que també ha d'incloure la prevenció, prevenció que passa per una bona alimentació ja que una nutrició adequada resulta eficaç no només per allargar els anys de vida sinó també per augmentar-ne la qualitat.

Per aconseguir això cal:

1. Incloure aliments de tots els grups bàsics en quantitats adequades a cada persona en la dieta diària.
2. Fer un mínim de tres àpats diaris, amb una petita ingesta (piscotabis) a mig matí i a mitja tarda.
3. Beure aigua encara que no es tingui set.
4. Mantenir el pes corporal dintre els

límits saludables.

5. Fomentar el consum d' aliments rics en fibra, vitamines i minerals (fruita, verdura, llegum i cereals integrals), omega-3 (peixos), calci (làctics semidesnatats), etc.

6. Preferir l'oli d'oliva a qualsevol altre tipus de greix.

7. Evitar el consum d'aliments rics en calories i pobres en nutrients (dolços,

alcohol, greixos animals...)

8. Moderar el consum de sal i de productes salats.

9. Fer alguna activitat física segons les possibilitats de cada persona.

Hem d'intentar fer allò que tant es diu: «donar vida als anys i no solament anys a la vida»

M. TERESA HUGUET I VILELLA

GREIX → 3-5 racions/dia

- Oli: 10 ml (1 cullerada sopera)
- Mantega/margarina: 12g (1 porció individual)
- Maionesa: 12g (1 cullerada sopera)
- Consumir preferentment oli d'oliva
- Ric en: calories
- vitamines A, D i E

VERDURA/HORTALISSES → 2-3 racions/dia

- Crues: 100-150g (1 plat mitjà)
- Cuinades: 150-200g (1 plat mitjà)
- Com a mínim 1 ració diària en forma crua
- Riques en: fibra
- vitamines (sobretot A i C)
- minerals (sobretot potassi, magnesi i calci)

FRUITA → 2-3 racions/dia

- Crua: 100-150g (1 plat mitjà)
- Cuita: 150-200g (1 plat mitjà)
- Com a mínim 1 ració al dia
- Rica en: sucres
- fibra
- vitamines (sobretot A i C)

AIGUA → 6-8 vasos/dia

- Vas d'aigua: 200ml
- Infusions, sucres, beures i sopes: 200ml
- Beure encara que no es tingui set

ALIMENTS PROTEÏCS → 2-3 racions/dia

- Carn: 2-4 racions/setmana: 100-125g (1 brieat)
- Peix: 3-4 racions/setmana: 125-150g (1 tuit en fillet/2 rodanxes)
- Llegum: 2-3 racions/setmana: 60-80g (1 tassa de café)
- Ous: 4 rovells/setmana: 60-70g (1 unitat gran)
- Rics en: proteïnes d'alt valor dietètic
- vitamines (sobretot A i B)
- minerals (sobretot ferro, zinc i fòsfor)
- Escollir la part magra de la carn i afegir peix blanc / peix blau.
- Les zones greixoses d'aquests aliments són riques en colesterol.

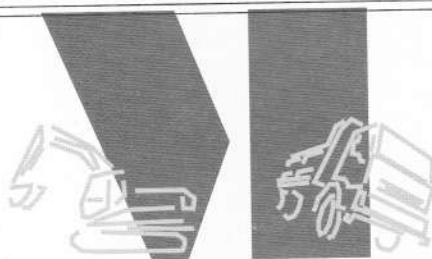
CERALS → 4-6 racions/dia

- Pasta/Arròs: 60-80g (1 tassa de café)
- Pa: 40-60g (2-3 llesques)
- Patata: 150-200g (1-2 unitats)
- Rics en: hidrats de carboni complexos
- fibra (sobretot els integrals)
- vitamines del complex B

LÀCTICS → 3-4 racions/dia

- Llet: 150g (1 vas mitjà)
- Yogurt: 125g (1 unitat)
- Mand/magret: 125g (1 unitat)
- Formatge fresc: 50g
- Formatge suau: 40g
- Principal font de calci de la dieta
- També rics en fòsfor
- vitamines A, D i B
- proteïnes de gran valor dietètic
- El greix d'aquests aliments és ric en colesterol

EXCAVACIONS I
TRANSPORTS

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

RELACIÓ D'ACTIVITATS DEL PRIMER TRIMESTRE DE L'ESCOLA CINGLE ROIG DE VILAPLANA

El primer dia, en arribar a l'escola, ja ens estaven esperant uns periodistes i fotògrafs que volien saber com anava això d'obrir una escola nova. Ens van fer preguntes i unes quantes fotos i després les van fer sortir als diaris de l'endemà.

El dia tretze de setembre encara va ser més emocionant. Ens esperaven a la porta de l'escola unes noies que venien de TV3 i ens va estar gravant i van fer una entrevista a la Conxi.

El dia 12 d'octubre, festa Major de Vilaplana, vam celebrar la inauguració de la nostra escola. Va venir molta gent i van parlar el Josep Maria Garcia, com a president de l'AMPA, la Conxi, com a Directora de l'escola, l'alcalde Sr. Tomàs Bigorra, el Director dels Serveis Territorials d'Educació a Tarragona, Sr. Josep Maria Pallàs, i el President del Parlament, Sr. Ernest Benach.

Després dels parlaments, els castellers Xiquets de Reus van fer uns quants castells a la pista de l'escola.

Per acabar l'acte i just a temps per no mullar-nos, vam anar al Casal a prendre un aperitiu.

El dia 9 de novembre els alumnes de Cicle Inicial, la classe dels dofins, vam anar a Les Borges Blanques a visitar el Parc Temàtic de l'Oli junt amb les altres escoles de la ZER.

Com que era la nostra primera sortida estàvem molt contents i va ser una experiència molt emocionant. Vam veure el procés per fer l'oli des dels romans fins als nostres dies; també vam poder tastar el pa amb oli i a tots ens va agradar.

Malgrat el mal temps que ens va fer, vam gaudir d'una visita molt interessant i vam xalar d'allò més amb els nostres companys de les altres escoles.

AGENDA

- Dilluns, 19 de desembre de 2005. Dinar de Nadal de tota l'escola a Ca La Peirona.
- Dimarts, 20 de desembre de 2005. Festival de Nadal a la Sala Parroquial del poble a les 18,30h.
- Dimecres, 21 de desembre de 2005. Fem cagar el Tió a l'escola. Acaben les classes a les 12h.
- Del 22 de desembre al 8 de gener de 2006, ambdós inclosos, Vacances de Nadal.
- Dilluns 9 de gener de 2006. Comencen les classes.

El dia 28 d'octubre vam celebrar la Castanyada a l'escola. Els dies anteriors tots els nens i nenes van fer uns panellets boníssims i vam demanar a una mare que ens torrés unes quantes castanyes.

Malgrat que els cotxes de carreres del Rally van espantar d'allò més el ruquet de la Castanyera, vam tenir la sort que a mitja tarda ens va venir a veure la Maria, una castanyera que viu a Prades i que ens va baixar unes quantes castanyes dels boscos de castanyers d'aquelles muntanyes.

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

Caixa Tarragona

L'escola

El dia 29 de novembre els nens i nenes d'Educació Infantil, la classe dels *Cavalls*, vam anar a Reus a veure una obra de teatre titulada *Històries d'una bleda* que es va representar al teatre de La Salle. Una bleda molt assoleiada ens va oferir un viatge per tot el món de la mà de diverses verdures tot buscant un regalet per oferir-nos. Va ser una hora plena de rialles i cançons. En acabar vam anar a dinar al Parc de Sant Jordi i després vam visitar la Biblioteca Xavier Amorós de la ciutat on vam estar-nos un parell d'hores xafardejant això tan seriós d'una biblioteca i vam poder mirar un munt de contes a la sala infantil.

Aquesta sortida la vam fer juntament amb els nens i nenes de P-4 i P-5 de l'escola d'Alforja.

FESTA DE LA TARDOR AMB «ELS PICAROLS» AL PATI DE LES ESCOLES

Al pati de les escoles, el diumenge dia 6 de Novembre a les 13 hores tingué lloc la Festa de la Tardor amb el grup d'animació infantil Els Picarols.

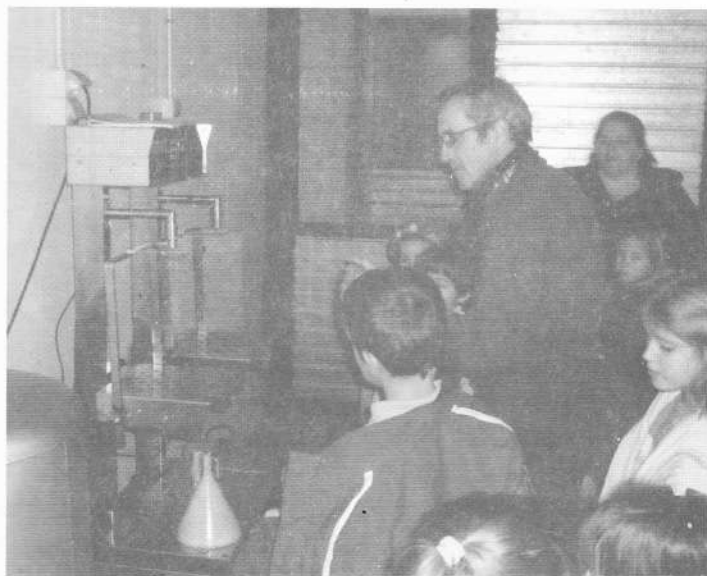
Des dels boscos de les muntanyes més altes arribà la «Família Buscall» que torrà castanyes per a nens i nenes, per a petits i grans. Els que hi vam ser ens ho vam passar la mar de bé.

Aquetsa festa va ser organitzada per la Casa de Cultura de Vilaplana amb col·laboració de l'AMPA CEIP Cingle Roig.

LA REDACCIÓ

El dia 22 de novembre, festivitat de Santa Cecília patrona de la música, vam oferir un petit concert de cançons i danses a tothom que va voler (i poder) venir a l'escola. Aquest festival va comptar amb la inestimable col·laboració de les mestres especialistes de música, Maria Massana i d'anglès, Sílvia Linaje.

El primer dia de desembre tots els alumnes de l'escola vam anar xino-xano a visitar la Cooperativa del poble per veure com fan l'oli de les nostres olives. El Sr. Lluís ens va fer una magistral explicació de tot el procés i des d'aquí li volem agrair l'atenció i l'afecte amb que ens va acollir.

ELS MESTRES

AGR BOTIGA

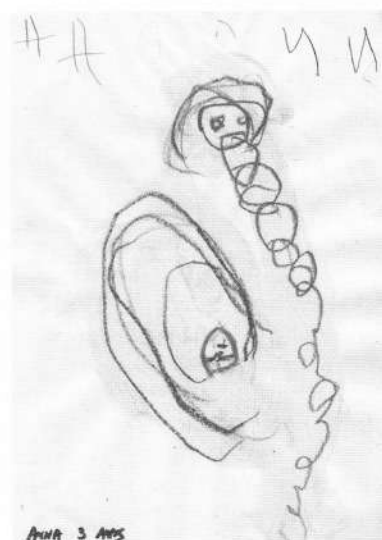
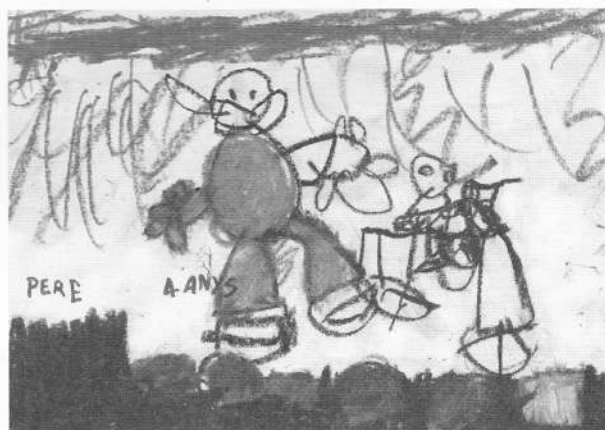
AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

LA FRESCA

Societat

NO US OBLIDAREM

El passat 1 de novembre, dia de Tots Sants, es va descobrir una placa al cementiri municipal, en record i memòria dels vilatans morts als camps de concentració i també en altres accions bèl·liques. Es tractava de restituir la memòria històrica i fer conèixer a les noves generacions el testimoni del sacrifici d'aquells que pagaren el preu més alt per defensar les llibertats individuals i nacionals i que es mantingueren fermes en la voluntat de construir un nou món en pau i en llibertat.

Com a menció especial hem de destacar la presència dels familiars dels tres vilatans anomenats en la commemoració: en primer lloc, per part de **Vicenç Roig**, la seva germana Marta va pronunciar unes paraules molt emotives a favor de la pau i demanant que mai més no tornin a passar uns fets tan tristos; per part de **Marcel·lí Estivill**, el seu germà, ja molt gran, Aniceto, no es va voler perdre l'acte, així com tota la família Estivill que

encara resideix a Vilaplana i, per últim, també hi eren els nebots de **Joan Llorens**, la Mercè Llorens i el seu germà. Com a cloenda d'un acte, que va ser alhora emotiu i senzill, els familiars de totes tres famílies feren l'ofrena d'una corona de flors, conjuntament amb l'ajuntament.

La Redacció

ECOS DE SOCIETAT «COLLITA DEL 65»

El propassat 27 d'agost se celebrà al Restaurant Ca la Peirona de Vilaplana el sopar de commemoració dels quaranta anys de la collita de 1965. Aquesta va ser una anyada curta però de gran qualitat, caracteritzada per la seva elevada taxa de masculinitat, enriquida, això sí, per importacions femenines que n'han millorat la mena.

La vetllada es va desenvolupar en un ambient elegant i distingit. Els comensals, com podeu observar a la fotografia, van poder lluir les seves millors gales.

LA REDACCIÓ

NOCES D'ARGENT 2005

Que la felicitat us duri la resta de la vostra vida. Per molts anys.

Per la **M. Cinta** i el **Joan Anton**

MONTSE FERRÉ

25 ANYS DE CASATS

En aquest bonic poblet,
dues persones es van trobar,
i sense temps de pensar,
l'un a l'altre es van fer l'ullet.

Ella entremaliada i encoratjada,
ell ben plantat i amb veu acampanada.

Tan bé van fer l'ullet,
que al cap d'un temps de festejar,
i amb el cor a punt de rebentar,
a l'altar van anar de dret.

Ja 25 anys fa d'això,
i tot ha anat sempre de debò.

Treball i amor,
joia i dolor,
fills per qui lluitar,
família a qui estimar.

Aquí heu arribat,
però això no ha acabat.

Anys per endavant teniu,
i als 50 que arribaran,
amb la família sempre al vostre niu,
i els amics que us recordaran.

Els vostres amics

NECROLÒGIQUES 2005

Macià Juanpere Juanpere	-	18 de març
Emili Ferré Ferré	-	21 d'abril
Consol Garch Michavila	-	25 de juny
Maria Masdeu Mestre	-	8 d'agost
Josep Mariné Besora	-	18 de setembre
Pere Valentí Mora i Duñó	-	20 de setembre

NATALICIS 2005

Miquel Marín Sans
 Maria Prades Moreno
 Irina Mestre Closa
 Oriol Mariné Mariné
 Armau Lozano Martínez
 Isona Matallana Aymamí
 Jaume Gelonch Aymamí
 Biel Gelonch Aymamí
 Ismail Saddouk Benamare
 Ruht Gallisà Pellicé
 Laia Salvat Tomàs

ENLLAÇOS 2005

Carles Tost - Mònica García

NOCES D'ARGENT 2005

Mª Cinta Prades i Joan Anton Virgili
 Matilde Bonet i Eduard Bonet
 Mª Mercé Serres i Joan M. Mestre
 Antonieta Resasens i Maurici Marcadé
 Mª Pilar Virgili i Ricard Llauredó
 Carme Roselló i Joan Besora
 Roser Serra i Luis López
 M. Cinta Porcá i Manuel Zoyo
 Manoli Escribano i Pere Ramon Aymamí

NOCES D'OR 2005

Donem l'enhorabona a Glòria Ferré Artal i
 Jaume Mariné Ferré.
 El dia 24 de
 novembre van
 celebrar els 50
 anys de casats.

*"Navegant junts
 des del dia que vam
 decidir casar-nos,
 per aquest gran
 mar de la vida, tot
 sortejant els
 esculls, amb l'ajuda
 de Déu i la força de
 l'amor, hem pogut
 vèncer les
 dificultats de tota
 mena que se'ns han
 presentat."*

LA REDACCIÓ

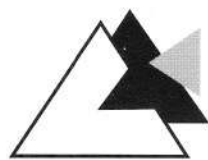
passatempo SUDOKU

Ha arribat la febre del SUDOKU a Lo Pedrís.

Heu d'omplir les caselles buides amb el snúmeros de l'1 al 9. No es pot repetir cap número en una mateixa fila (horitzontal o vertical). Tampoc no es pot repetir cap número en cadascun dels requadres de 3x3 caselles

F. MARINÉ

		4					6	1
			2		9	4		7
	9				4	2		8
2		6	9	3		1		
8		1	7		5	6		9
		5		6	2	7		3
4		2	3				9	
5		7	4		6			
3	6					5		

RAFEL
MARTINEZ

AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
 TEL./FAX 977 31 33 99
 43202 REUS (Tarragona)

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
 Tel. 977 81 51 29
 43380 VILAPLANA

Cooperativa Agrícola

**Caixa Rural
de Vilaplana**

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA**

